

— Мамо, ще ида въ гората, да видя какво е станало съ кравата. Мжчно ми е за нея.

— Иди, синко, щомъ ти е толкова домжчнѣло.

Отишло момчето, дирило цѣлъ день изъ гората, но не можело нищо да намѣри. Замръкнало. По едно време видѣло между дърветата да мѣждука свѣтлинка. Затекло се момчето нататкъ. Стигнало предъ една колиба... И какво да види! Предъ колибата лежи неговата крива, а до нея две теленца.

— Бабо, излѣзъ бърже, — изчуруликало вработето, — дойде момчето, стопанинътъ на кравата.

Бабата посрещнала момчето, нагостила го съ попара, постлала му да спи въ колибата и на заранѣта го събудила рано.

— Иди, — рекла му тя, — на пазара. Откарай кравата и теленцата. Кравата продай, а теленцата не продавай. Съ паритѣ купи една желѣзна кола и едно желѣзно рало. Впрегни теленцата въ колата. Тѣ сж малки, ала сж яки.

Както поржчала бабичката, тъй и направило момчето. Върнало се въ кжщи съ желѣзна кола и желѣзно рало.

Тъкмо когато влѣзло въ двора момчето и разпрегнало теленцата, чуло, че барабанътъ бие и барабанчикътъ вика:

— Чувайте, хора селяни. Царътъ има една нива, която ражда просо. Туй просо класи съ златни зрънца. Ако нѣкой се наеме и преоре царската нива за единъ день, догдето залѣзе слънцето, царътъ ще му даде каквото поиска. Ако ли не смогне да я преоре до залѣзъ, царътъ ще му вземе главата.

На другата сутринъ момчето впрегнало теленцата си и потеглило на пжтъ.

— Кѣде отивашъ? — попитала го майка му.

— Отивамъ да изора царската нива.

— Не ходи, чедо, каква нива ще орешъ съ тия малки теленца? Я вижъ, рогата имъ сж още колкото орѣхи. Царската нива е корава като желѣзо. А царътъ е зълъ старецъ. Той нарочно мамѣ юнацитѣ съ тая нива, за да ги погубва. Страхъ го е, да не му вземе нѣкой юнакъ престола, та съ тая нива ги затрива.

— Не бой се, мамо, ралото ми е желѣзно.

— Ще ти взематъ главата, синко.

— Не бой се, мамо. — Повторило момчето и заминало. Кога стигнало на нивата, смъкнало желѣзното рало и впрегнало телетата.

Дошълъ царътъ.

— Какво правишъ хей, момче? — викналъ той отдалече.

— Ще изора нивата ти.

— Я иди да сучишъ! Тая работа не е за тебе и за теленцата ти.

— Ще видимъ, — отговорило момчето, — и подкарало.

Изпращѣло желѣзното рало, почнало да цепи коравата нива. Заредили се леха подиръ леха. Слънцето преваляло пладне. Оставало отъ нивата само още една леха. Царътъ прехапалъ устни: видѣлъ, че момчето ще изоре нивата. Той изпратилъ веднага една магесница, да омая момчето. Тя отишла на нивата и спрѣла младия орачъ: